

[Kirkeministeren]:

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Jeg vil gerne takke ordførerne, i bred almindelighed kan jeg næsten sige, for den tilslutning, der er givet til de to hovedpunkter i det fremsatte lovforslag. Det var ikke alle, der var lige begejstret for det sidste punkt vedrørende valget af formand for provstiuvalget, men gennemgående var interessen i virkeligheden af en sådan karakter, at man kan sammenfatte de mange stillede spørgsmål til mig i nogle punkter. Det vil jeg gerne gøre og dermed håbe, at jeg giver en besvarelse af de stillede spørgsmål her i dag.

Det er givet, at lovforslaget egner sig til en udvalgsbehandling, hvor jeg sammen med udvalget meget gerne ønsker at gå de mange spørgsmål nærmere efter. Der kan jo også fremkomme nye spørgsmål i udvalget. Jeg synes, at det i øvrigt følger traditionen for den behandling, vi her i tinget plejer at give den kirkelige lovgivning.

Der blev stillet nogle spørgsmål om, hvorvidt jeg har noget i skuffen eller noget i baglommen vedrørende økonomien inden for folkekirken. Her vil jeg godt klart sige, at jeg ikke har nogen patentløsning i lommen, men jeg har ment, at det foreliggende lovforslag, for så vidt angår 4 pct.-reglen, som jeg gerne ser gennemført, er en slags midlertidig ordning. Jeg vil ikke kalde det en ambulancetjeneste, men det er at betragte som en midlertidig ordning, som hr. Burgdorf nævnte det. Der er en god portion fornuft i at gøre tingene så enkle som muligt, når man ønsker at indføre en regel i en overgangsperiode. Det er den klare begrundelse for, at jeg har lagt 4 pct.-reglen frem i lovsform, og jeg glæder mig her i dag meget over den tilslutning, jeg har fået til denne tanke.

Men hvad kan man så i øvrigt tænke sig? At drøftelserne om folkekirkens økonomi bør munde ud i ændringer eller fastholdelse? Hvad omgås vi med af tanker? Det er ikke så ligetil et spørgsmål at svare endegyldigt på. Men nu blev jeg spurgt direkte af hr. Johan Nielsen og af hr. Henrik Toft, om jeg havde noget i lommen, og så vil jeg sige, at personlig har jeg ikke lyst til at gå ind i en dyberegående diskussion her i dag angående dette emne. Jeg vil godt sige, at vi i kirkeministeriet præcis i disse uger arbejder med udformningen af et kommissorium og nedsættelsen af et udvalg, der skal beskæftige sig

med folkekirkens økonomi. Det er helt givet, at den udvikling, vi har gennemlevet i samfundet og i særlig grad har set manifestere sig i strukturen ude omkring i landet efter kommunesammenlægningerne op til 1970, virkelig giver anledning til nærmere at overveje, om der er behov for at foretage ændringer i det økonomiske grundlag for vores folkekirke.

Derfor vil jeg gerne svare hr. Johan Nielsen og hr. Henrik Toft og egentlig også en del af de andre ordførere, som var inde på dette spørgsmål, at jeg meget hurtigt vil søge nedsat et udvalg, der skal beskæftige sig med disse anliggender. Jeg vil meget gerne have, at dette udvalg skal være færdigt med sit arbejde inden for et års tid, sådan at folkettingen får rimeligt god tid til at beskæftige sig med dette spørgsmål. Vi skal altså have det her i salen, men vi får også, netop for at understrege traditionen med hensyn til den kirkelige lovgivning, hver især inden for partierne mulighed for ude omkring i landet, i menighedsråds kredsene, at diskutere disse spørgsmål igennem, inden vi når frem til en endelig stillingtagen her i tinget. Det ser jeg meget, meget gerne.

Så er der det andet punkt, udhulingen af provstestillingen, som det er kaldt. Hvis jeg skal sammenfatte de mange tanker omkring dette at vælge formand for provstiuvalget, så vil jeg godt sige, at det ikke er nogen revolutionerende ændring, der her finder sted. Efter min mening er det en nødvendig ændring, men det er kun en relativt beskeden ændring.

Nu blev der spurgt – det var vist hr. Burgdorf og hr. Henrik Toft – om der er tale om en reel ændring. Hr. Johan Nielsen var også inde på spørgsmålet, om det betyder en udhuling eller en ændring af provstestillingens karakter. For at der ingen misforståelser skal være omkring dette, så vil jeg sige, at der tværtimod efter min opfattelse er tale om en opvurdering af provstestillingen, fordi det nu drejer sig om, at provsten foruden at medtage sin viden og sin ekspertise i arbejdet i provstiuvalget skal samarbejde på det, jeg opfatter som ganske normale vilkår.

Vi ser det f. eks. rundt omkring i kommunerne. Bare for at tage et enkelt eksempel kan vi tage skoledirektøren i en kommune. Han skal samarbejde med et folkevalgt organ, nemlig skolekommissionen, og det er